

Skridt, vilde det være næsten affindigt at gjøre det (Berntsen: Og det var endda et meget mildt Udtryk!) Ikke just „meget mildt“, men et „mildt“. Det stod ogsaa saaledes for mig, og jeg bejender ærlig — jeg vil ikke gjøre nogen Høvertule af mit Hjerte — at det staar paa samme Maade for mig nu; jeg kan desværre ikke komme bort fra det. Jeg bellager det saameget mere, som jeg nu har hørt, hvad jeg ikke dengang tænkte mig, at andre ærede Medlemmer virkelig kunde have en saadan Anskuelse. Det er egentlig ikke falsket mig ind, ligesom det heller ikke forrige Gang, inden jeg talte, var falsket mig ind, at der var Medlemmer, der havde den Anskuelse, at der forelaa en retlig Forpligtelse; det var Noget, jeg ikke havde nogen Kundskab om. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) sagde rigtignok, at han i den Henseende ikke stod ene iblandt dem, der i det Hele ere hans og mine politiske Meningsfæller. Jeg tør ikke benegte dette, men staar han ikke ene, tror jeg dog nok, at han vil erkjende, at det vist kun er en meget lille Minoritet af dem, der iøvrigt ere hans politiske Meningsfæller og iøvrigt dele hans Anskuelser, som have en saadan Opfattelse, at der skulde have været nogen retlig Forpligtelse tilstede, og jeg tør særlig sige, at det vilde være mig meget paafaldende, om han nogenstunde indenfor den Kreds, han figter til, altsaa indenfor det Parti, han tilhører, skulde have fundet nogen Jurist, der virkelig vilde underskrive den Paastand, at der i det nærværende Tilfælde skulde foreligge nogen retlig Forpligtelse. At han mulig her i Thinget vil kunne finde Jurister, der tiltræde hans Mening, skal jeg ikke betvivle, det kan nok være, men jeg tror ikke, at de findes indenfor det Parti, han omtalte, at han tilhørte. Jeg siger altsaa, at jeg ikke havde drømt om, at Nogen vilde opstille en Paastand om, at der her forelaa nogen saadan retlig Forpligtelse. Naade jeg haat en Æmelse om, at Nogen vilde gjøre dette, vilde jeg ikke have udtalt mig om Spørgsmaalet, og navnlig ikke, hvis jeg havde hørt, at Nogen lagde en saadan Bægt derpaa, at det virkelig lader til, at man vil gjøre Sagen til Gjenstand for en Afgjørelse ved Rigsretten, hvor jo baade min ærede Sidemand (Klein) og jeg have været saa uheldige at gjøre os inhabile. Paa den anden Side mener jeg, at det i det foreliggende Tilfælde ikke gjør nogen Skade, da vi jo ere af modsat Mening, saa at vore Afgjørelser vilde komme til at gaa op mod hinanden. Altsaa, jeg havde ikke nogen Forestilling om, at en saadan Paastand vilde blive opstillet, og jeg maa tilstaa, at jeg fremdeles endnu ikke kan holde mig overbeviist om, at det i Virkeligheden skulde have været til nogen-somhelst Nytte at prøve paa at spørge dette Folkething, om det ikke nok engang, foruden de tre tidligere Gange, vilde gjøre Forsøg paa at komme overens med det andet Thing om en Fi-

nantslov for indeværende Finantsaar. At virkelig Nogen kan tro, at det skulde have ført til nogetsomhelst praktisk Resultat, kan jeg ikke begribe. Det ærede Medlem mente, at det, at man ikke havde fremlagt noget Lovforslag, ikke havde bidraget til at lette en fredelig Løsning af den tilstedeværende Konflikt. Det er vistnok sandt, men endnu mindre vilde det have bidraget til at lette en fredelig Løsning, om man havde gjort det. (Stemmer: Na!) Jeg kan ikke tro, at de ærede Medlemmer, der sige Na, at f. Ex. det ærede Medlem for Veite Amts 2den Valgkreds (Berg) virkelig med Gaanden paa Hjertet vil paastaa, at han vilde have været villig til at enes om at gaa ind paa de Forslag, som han ikke vilde gaa ind paa tidligere, eller at han vilde have kunnet faae Landstinget til i væsentlig Grad at fravige den Stilling, det havde indtaget, og som det bød som det yderste Forslag til Forlig, dengang dette Thing holdt sig aldeles tilbage og afsløg den Gaand, Landstinget rakte ud til Forlig. Jeg troer ikke, at det ærede Medlem vil faae Nogen til at tro, at der denne Gang skulde være kommet noget Bedre ud af en Forhandling om Finantsloven, end tidligere har været Tilfældet. Nu mente ganske vist det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, at man slet ikke behøvede at have forelagt det samme Finantslovsforslag, men man kunde have forelagt et ganske andet Forslag, hvor navnlig de Punkter, der havde vaakt Striden, ikke fandtes. Det er ganske rigtigt; under den Forudsætning vilde man vistnok have kunnet faae Forslaget til at gaa gjennem dette Thing, men saa kommer det andet Thing. Thi det maa vi jo vel erindre, og det var det, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds nu syntes mig saa uheldig at glemme, at Striden staar mellem Thingene, og at Landstinget har paa den utvetydigste Maade viist, at det er Tilfældet. (Stemmer: Na!) Ja, det kan ikke nytte, at de Herrer sige Na; det er Noget, vi fuldstændig sit at mærke, og Landstinget ogsaa, at Striden stod mellem Thingene. Ved at stille Spørgsmaalet saaledes, som Folkethinget senest stillede det, ved at forfaste det Forlig, Landstinget kom med, uden at der fra Folkethingets Side blev gjort nogetsomhelst Tilbud om Forlig og ved at ville ubelukkede Landstinget fra enhver Indflydelse paa Finantsloven vare vi komne til at give Sagen den fuldstændigste Karakter af en Strid mellem begge Thing. Det er Zeilen; men derfor kunde det heller ikke hjælpe noget at komme med et Finantslovsforslag, hvori man ikke havde optaget de vedkommende Punkter. Naturligvis, det vilde have været overmaade smukt af Regjeringen, smukt fra en vis Side, smukt af dens Medlemmer som Mennesker at vise en saadan Resignation, at falde fra Alt det, de havde kæmpet for saa længe; det kan jeg villig indrømme, det vilde have været smukt, naar man kun faae paa